

Ændringsforslaget til § 26 af *Justitsministeren* (se ovenfor)

vedtoges uden Afstemning.

Derpaa sattes Lovforslaget som Helhed til Forhandling.

Henriette Crone: Idet jeg anbefaler mine Partifæller at stemme for Lovforslaget, vil jeg gerne knytte nogle Bemærkninger af almindelig Karakter dertil. Vi havde ventet og haabet, at naar Revisionen af denne Lov, der jo gennem flere Aar har været imødeset med Forventning af store Dele af Befolkningen, endelig fandt Sted, vilde vi faa et Lovforslag, som ikke alene stod Maal med sin Tid, men ogsaa med Fremtidens Krav. Vi mener ikke, at det foreliggende Lovforslag gør dette i tilstrækkelig Grad. Naar vi derfor kan støtte Lovforslaget, skyldes det ikke, at vi i den lange Tid, som er hengaaet mellem første Behandling og nu, har faaet en anden Opfattelse af Sagen. Naar vi paa Grund af Sygdom har maattet skifte Ordfører, saa betyder det ikke, at vi dermed ogsaa har skiftet Anskuelse. Efter vor Mening burde det praktisk talt være saadan, at der aldrig fødtes et Barn til Verden, uden at der i det mindste fra een Side straktes en kærlig og beskyttende Haand ud imod det; og naar de naturlige Beskyttere, dets Moder eller Fader, ikke gjorde det, burde Samfundet strække sin Haand ud mod det lille værgeløse Væsen, som uden egen Skyld gør sin Entré i en Verden, der for Tiden saa vist ikke for den store Del af Menneskene har synderlig Tillokkelse. Man har kaldt dette Aarhundrede for Barnets Aarhundrede. Det har udviklet sig til at blive Ironi, thi der er sikkert ikke eet Aarhundrede, der kan opvise saa mange Lidelser af forskellig Art for saa stort et Tal af Børn som netop dette Aarhundrede. Vi har ikke indenfor Udvalget kunnet finde Ørenlyd for vor Anskuelse og har derfor indset det haabløse i at ville føre den videre frem. Vi nægter heller ingenlunde, at hvis vi skulde have stillet Ændringsforslag i Henhold til vore Anskuelser, vilde det i Realiteten have krævet en helt anden Lov. Vi er saa kommet til den Opfattelse, at Tiden maaske ikke er inde til saa gennemgribende Foranstaltninger paa Børneforsorgens Omraade som af os skitseret. Vi maa vente, og Fremtiden skal nok vise, at vore Krav paa dette Omraade ikke er for højstemte, ligesom Tiden har vist det paa saa mange andre Omraader.

Jeg vil gerne sige et Par Ord om Uvidelsen af Børnetilsynet til et Felt, hvor der ikke tidligere har været øvet Tilsyn. Det er mig ikke ubekendt, at der navnlig indenfor Kvindebevægelsen hersker forskellige Anskuelser angaaende Inddragelse under Tilsyn af Børn, som er født udenfor Ægteskab og opdrages hos deres Moder. Der er sikkert, hvad Meningerne om dette Spørgsmaal angaar, to Yderfløje, hvoraf den ene siger: Vi skal ikke have Undtagelseslove for de ugifte Mødre; de skal ikke krænkes ved at sættes under et særligt Tilsyn. Den anden Yderfløj siger: De ugifte Mødre har sat sig udenfor Samfundets Love og maa derfor finde sig i at komme ind under den Behandling, som man nu en Gang finder mest tjenlig, selv om denne skulde virke krænkende. Jeg tager neppe meget fejl, naar jeg siger, at begge Standpunkter ogsaa er repræsenteret her paa Rigsdagen. I hvert Tilfælde ved jeg, at det første Standpunkt er repræsenteret her, idet et æret Medlem af Folketinget allerede ved Finanslovbehandlingen omtalte denne Sag i den af mig antydede Retning. Det er ikke mindst af Hensyn til, at Lovforslaget snart er færdigt her fra Landstinget og skal oversendes til det andet høje Ting, at jeg har villet fremsætte nogle Bemærkninger. Det kan rent overfladisk set se ud, som om Lovforslaget og vi, der støtter det, giver den sidstnævnte Anskuelse Medhold, men jeg kan i hvert Fald paa de socialdemokratiske Medlemmers Vegne — paa andres Vegne har jeg jo ikke Ret til at tale — sige: Hus forbi. Vi mener, at den ugifte Moder ikke bør udsættes for unødvendige Krænkelser. Den ugifte Kvinde kan være lige saa fuldgod Moder som den gifte, men Hensynet til Barnet gaar forud for Hensynet til Moderen, og man kan ikke se bort fra, at Faren for Misrøgt er størst, naar Moderen er ugift. Dette beror paa selve Forholdenes Natur. Den ugifte Moder er som oftest stædt i store økonomiske Vanskeligheder, Barnet bliver hende derfor en Byrde, en Byrde, som forskærtser Moderglæden. Naar man ved, hvor usselt mange Kvinder er lønnet, vil man forstaa, at Moderglæden hos dem ikke bliver ganske ublandet, naar den Løn, som knapt forslaaer til een, nu skal slaa til for to. Den ugifte Moder er som Regel ved sit Arbejde afskaaret fra Diegivning, der er et Baand, som efter Lægers Udsagn knytter Moder og Barn stærkt til hinanden. Hun er ved sit Arbejde afskaaret fra at kunne pusle, hæge og pleje om det lille Væsen, alle disse mange Smaating, der er som Dug for Moderkærligheden. Endelig